

Rezșind Fericizarea

Într-o zi, un bătrîn cu mulți ani pe răbojul vieții lui, își aduse aminte ca prin sită de *ceva* ce pierduse de mult; de ani nenumărați. Nu mai știa nici el de cînd, care fusese ultima oară cînd acea comoară luminoasă îi umpluse pieptul și inima, sufletul, cu strălucirea ei...

«Doamne», zicea el, cu ochii sus către cer – «am fost fericit cîteodată și eu, de-a lungul vieții mele...».

Își amintea de acea stare nefirească, de acea dilatare a ființei întregi, de acea simțire a pierderii greutateii trupului, de acea ușurare a pasului care părea că plutește și că s-a desprins de robia grea a pămîntului...

Bătrînul își aducea aminte de *Fericire*, acea aripă ușoară care atinge pe muritor o clipă și-i deschide ochii către grădinile pline de miresme ale Edenurilor închipuirii... Da, gîndea el, nu mai știu cînd și de ce, dar am cunoscut clipe de fericire în trecut. Acum totul s-a stins în mine și în jurul meu, cenușa anilor crește și mă acoperă, umplîndu-mi ochii și gura cu întunericul ei.

Și gînduri nesăbuite îi fluturau prin minte, încercînd să-și amintească și să «joc» ca într-un rol de teatru, «Fericirea»! Își umfla pieptul, zîmbea, căuta să domnească peste zări cu privirea, își închipuia, închizînd ochii o lumină nefirească ce l-ar fi învăluit o clipă Scoțîndul-l din cenușul opac și înăbușitor, în care trăia acum de atîta vreme. Dar dilatarea pieptului între coaste îl dorea și umbre în jurul lui, clătînd parcă din cap, dezaproba copilăreștile lui încercări.

«Ești bătrîn» îi șopteau; *Fericirea* s-a îndepărtat de mult în spatele tău, pe cărarea cea lungă de unde vii!»

Și aerul din piept se strecura într-un oftat lung, lăsîndu-l bătrîn în-covoiat și cu capul în piept.

Dar bătrînul se încăpățîna să-și închipuie încă, supraomeneasca simțire ce se pierduse de atîta timp din bogățiile vieții lui trecute. Le depăna de pe răbojul aducerilor aminte, păstrate cu grijă și ascunse de ochii ce n-ar fi putut să-l

înțeleagă...

Un drumeag ce ocolea un pîlc de brazi și se întorcea înapoi la drumul de căruțe, pe care scobora către sat, într-o vară, cînd era încă băețandru, aproape flăcău. Se ducea la sat, după pîine în fiecare zi, trecînd și pe pămîntul galben. Ocolea întotdeauna prin spatele păduricii, ca să mai lungească drumul și fiindcă pe cărare era umbră presărată de bănuți de soare, iar cărarea era mai netedă și cite o floare se apleca din ierburi asupra ei... Alerga cu pași lungi, trupul ușor de parcă nici nu-l avea, o armonie dumnezească legîndu-i ființa cu întreaga fire în aerul de cristal...

Pieptul îi era plin de fericire, da, aceea era *Fericirea*. În sat la brutărie Maria, sora brutarului, avea obrazii rumeni și pîrguiți ca franzela din rafturi... Plecînd se ducea la rîu să se scalde, trecînd prin livada cu pruni de țuică, ud se întorcea sus la schit cu părul ud și cu aripi la picioare...

Iar mai tînrziu, ochi cu sclipiri din soare și din stele îi picuraseră în inimă licoarea bețiilor iubirii, iar fericirea se jucase de-a v-ați-ascunselea, cu lacrimi și dureri ce acum i se păreau acelea ale copilului căruia i se sfărîma o jucărie... Nu tot așa, acea fericire scoborîta din tainice tărîmuri pe cari nu-i e dat omului să le calce cu piciorul, ci se zăresc o clipă ca luceferi ce sclipesc printre nouri. Si bătrînul căuta să înșire anevoie, cu mîna lui tremurătoare, acele mărgele ce se risipiseră pe vilceaua aducerilor aminte, căutîndu-le cu înfrigurare lumina după care tînjea plăpîndul fir al vieții lui de acum... O moschee cu minareturi, sînuri de mare verzi și sinelii, palate cu acoperișuri de aramă înverzită, ghețari cu fruntea semeață învăluită în nouri, copaci întunecați și încremenți ca străji funerare, fructe de aur ascunse în frunziș și lucios, lanuri de grîu presărate cu sărbătoarea macilor și a garofițelor albastre, sub cerul imens. Cîte tresăriri de fericire atunci, în licărirea acelor nestemate, dar astăzi, amintirea lor nu mai avea ecou în pieptul lui... O, nu, nu

se mira că-și putuse hrăni sufletul din acele clipe de lumină, de-a lungul vieții lui; era îndurerat că astăzi și acestea zăceau neputincioase în jurul lui, fără să-i mai poată aduce binecuvîntarea de care era însetat.

Ar fi plecat pe drumuri cerșind călătorilor un dram de fericire... Dar într-o zi, mai vîrtos ca pînă acum se simți hărțuit de nevoia celui balsam al sufletului, *Fericirea*.

Hotărî să se ducă s-o caute pe drumurile bătute odinioară de înșiși pașii lui, de înclinările, de duioșiile din trecut. Iși amintea, mai ales, de un izvor undeva în munte, străjuit de un buchet de mesteceni. Apa lui murmura molcomă pe alocuri, sprintară și grăbită mai jos peste pietrele rotunjite.

Iși amintea de tovărășia și de cîntecul acela pe care numai el îl înțelegea, tolănit pe catifeaua moale a mușchiului de pe mal. Era convins că acolo sus, și numai acolo, s-ar fi întîlnit din nou cu *Fericirea* ascunsă, pierdută pentru el de atîta timp. Erau cîteva ceasuri de drum, pornind de la mica stație a funiviei. Iar drumul în urcuș n-ar fi fost prea greu; cam vreun ceas, cu pasul lui de acum.

Așa se făcu că o porni în acea zi de primăvară, tîrzie și călduță, către orașelul din apropiere de unde plecau în sus cărările cunoscute și bătute de piciorul lui, cu mulți ani în urmă. Nădejdea în acea mare întîlnire îi dădea puteri nebănuite și umblă ceasuri întregi fără să se oprească, pînă nu se văzu în poiana fermecată de unde țîșnea izvorul *Fericirii* și unde pîrîiașul sprintar tăia murmurînd pajiștea, îngîndindu-se ca un copil, în ierburile înflorite și pline de mirezme. Nu-i venea să creadă, se uita nedumerit în jur. Totul era ca odinioară; tulpinile mestecănelului deasupra izvorului porneau din mătasea sumbră a ierburilor grase, dintr-un singur trunchi, resfirîndu-se apoi ca degetele unei mîini deasupra ochiului de cristal de unde izvorau apele străvezii. Mai sus și într-o parte pădurea de brazi străjuia poiana cu mantia ei, întunecată și neclintită deasupra

pra covorului acelor de brad uscate, și vîrfurile sumbre își desenau crucile pe lumina orbitoare a zăpezilor eterne ale ghețarului... Fericirea plutea într-adevăr aci, în acest loc vrăjit și parcă necălcat de picior de om. Si bătrînul putu în sfîrșit să-și umple pieptul de licoarea ei cerească, răsuflînd adînc tot cerul și tot soarele din poiană.

Dintr-odată, o căprioară tăie ca o săgeată pajiștea, de parcă ar fi vrut să-i amintească în întregime clipele trăite de el acolo cu o jumătate de veac înainte.

O binecuvîntă și șopti în urma ei «Da, așa e; te uitasem, atunci erai și tu aici!» Si se lungi în mușchiul moale ca o mătase rece și mîngîioasă, cu mîinile împreunate sub cap și închise ochii, lăsînd să i se așterne pe pleoape lumina acelei zile fermecate, cerul cu bolta înaltă unde caerele de lînă albă ale nourilor de vară pluteau ușor alunecînd într-o parte, înfiorarea tainicului univers ce pornea de la el și de la cîntecul izvorului și se întindea pe căi necunoscute și tainice, către acel turburător *Infinit* ce dănuia pe *Veșnicie*.

Pe chipul lui se așternu acea seninătate de care se bucură toți cei ce adorm după lunga și obositoare călătorie a vieții.

Către seară, un vecin, moșneag ca și el, se uita îngrijorat la ferestrele bătrînului, care rămăseseră cu obloanele trase toată ziua. Se duse și intră la el în vîrfurile picioarelor, pîrîndu-i-se că doarme în patul lui, nedesfăcut. Li atinse mîna rece și-l chiamă pe nume. Înțelese văzîndu-i pe chip acea lumină culeasă din melegurile unde călătorise duhul lui, cerșind... «Fericirea».

Luki Galaction